

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 776²	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17) 12 Ἀπριλίου 2015 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Εἰς τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος»

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸν ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. 1,1)

Εορτὴ ἐορτῶν καὶ πανήγυρις πανηγύρεων ἢ σημερινὴ ἡμέρα, ἀγαπητοί μου. Ἀνάλογο δὲ πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἐορτῆς εἶνε καὶ τὸ εὐαγγέλιο. Εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου, τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ ἔγραψε ὁ Ἰωάννης, ὁ ἠγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς τὸ βράδι τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ στήθος τοῦ Κυρίου, ἄκουσε τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του, καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ὡς ἀπὸ ὠκεανὸν ἦντλησε τὰ μεγάλα ρεῖθρα τῆς διδασκαλίας.

Ἰλιγγος σὲ καταλαμβάνει. Ὁ ἀετὸς τῆς Πάτμου (ἔτσι ὀνομάζεται θεολογικῶς ὁ Ἰωάννης, διότι στὴν Πάτμο ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιο), φτάνει σὲ ὕψος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἀνθρώπινη διάνοια: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος» (Ἰω. 1,1). Τί καταλάβατε, ἀγαπητοί μου; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει, ὅτι οἱ ἀκροαταὶ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου πρέπει νὰ εἶνε ὄχι ἄνθρωποι ἀλλὰ ἄγγελοι. Μόνο ἄγγελοι τὸ καταλαβαίνουν. Ἄλλ' ἐὰν δὲν μπορούμε νὰ εἴμαστε ἄγγελοι διαρκῶς, τουλάχιστον ἂς γίνουμε γιὰ λίγες στιγμὲς ἐδῶ στὴν ἐκκλησία ποὺ λέμε: «Οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...». Τὴν ὥρα αὐτὴ ἂς ἀνεβοῦμε στὰ ὕψη τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲν εἴμαστε δυστυχῶς ἄξιοι νὰ τὸ ἀκούσουμε. Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: Θεέ μου, πῶς νὰ κηρύξω ἀπόψε; Πῶς νὰ ἐρμηνεύσω τὸ Εὐαγγέλιό σου, ὅταν ἡ ἁμαρτία μᾶς διέφθειρε μέχρι σημείου, ὥστε ὄχι ἄγγελοι δὲν εἴμαστε, ὄχι ἄνθρωποι δὲν εἴμαστε, ἀλλ' οὔτε κτήνη εἴμαστε; Ἀναφέρει καὶ μιὰ ἄλλη εἰκόνα: Ὅταν, λέει, ἔχῃς μιὰ λύρα, μιὰ κιθάρα, δὲν πᾶς μ' αὐτὴν νὰ παίξῃς σ' ἓνα κοπάδι ζώων. Τί καταλαβαίνουν τὰ ζῶα; Ἔτσι καὶ ὁ ἀφώτιστος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τοὺς ἤχους τῆς ἐναρμονίου αὐτῆς λύρας

ποὺ λέγεται ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου.

Ἄντε νὰ πᾶς τὴν ὥρα αὐτὴ στὶς ταβέρνες, στὰ κέντρα, σ' αὐτοὺς ποὺ ἐγκατέλειψαν τὴν ἱερὰ ἀκολουθία καὶ σὰν τὰ κοράκια πέσανε στὴ μαγειρίτσα καὶ τὶς ἄλλες τροφές, ἄντε νὰ πᾶς νὰ τοὺς διαβάσῃς τὸ εὐαγγέλιο. **Καμμία σημασία δὲν θὰ δώσουν.** Δὲν ἔχουν ἰδέα τῶν ὑψίστων αὐτῶν ἐννοιῶν.

Πρέπει νὰ **συντονίσουμε τὶς ψυχές μας**, ἀγαπητοί μου. Ὅπως συντονίζεις τὸ ράδιο γιὰ νὰ συνδεθῇς μὲ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα σταθμὸ ἢ ὅπως στὴν τηλεόρασι πιάνεις τὸ κανάλι, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει τώρα νὰ ρυθμίσουμε τὶς ψυχές μας στὰ κύματα τοῦ Ἰωάννου, στὸ κανάλι του.

***

Ποιό εἶνε τὸ θέμα του; Σήμερα ὁ Ἰωάννης πρῶτον φιλοσοφεῖ, δεῦτερον θεολογεῖ, καὶ τρίτον χριστολογεῖ. Κέντρο δὲ τῆς οὐρανίου καὶ ἐμπνευσμένης σκέψεώς του εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄξων, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κινοῦνται δίκην ἀστέρων ἀειλαμπῶν ὅλες οἱ ἰδέες, ἀγαπητοί μου.

Ὁ Χριστός. **Τί εἶνε ὁ Χριστός;**

Νὰ μιλήσω μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος; Σᾶς λέω λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ «ἐπέκεινα». Τί θὰ πῇ αὐτό; Ὁ «ἐπέκεινα» εἶνε, ἀπλούστερα, ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται πέρα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου. Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμαστε κλεισμένοι μέσα στὸ χῶρο καὶ στὸ χρόνο. Κινούμεθα ἐντὸς περιορισμένου χρόνου καὶ τόπου. Ζοῦμε σὲ μιὰ ὀρισμένη χρονικὴ περίοδο καὶ κινούμεθα σὲ ἓναν ὀρισμένο τόπο. Ἐκτὸς χρόνου καὶ ἐκτὸς χώρου εἶνε ἓνας καὶ μόνος ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζεται σὲ κάποιο χρόνο· γι' αὐτὸ λέγεται **ἄχρονος**. Ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζεται σὲ ἓνα τόπο· γι' αὐτὸ λέγεται

πανταχοῦ παρών. Μέγα μυστήριο. Νὰ τὸ κάνω λιανὰ; Ναί. Γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς μας· ὄχι νὰ σᾶς θαμπώνουμε μὲ λόγια.

Λοιπὸν ἀπλούστερα. Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας ἃς πετάξουμε στὸ χρόνο μέσα στοὺς αἰῶνας. Μὲ ταχύτητα μεγάλη ἃς πᾶμε πολὺ βαθειά. Νὰ περάσουμε αἰῶνες καὶ χιλιετίες καὶ ποῦ νὰ φτάσουμε; Νὰ φτάσουμε σὲ μιὰ στιγμή –προσέξτε–, ποὺ ἐπάνω στὴ γῆ **δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος**. Αὐτὸ εἶνε καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο. Ἀποδεικνύεται, ὅτι κάποτε δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος. Τώρα φτάσαμε τὰ 7.500 ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου. Ἀλλὰ ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε.

Προχωροῦμε. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε πανίς. Δὲν ὑπῆρχε ἓνα λουλουδάκι, ἓνα κρίνο, ἓνα τριαντάφυλλο, ἓνα δέντρο, μιὰ ἰτιά, ἓνας πλάτανος, ἓνα πεῦκο. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πτηνά, ἀηδόνια, χελιδόνια κ.λπ.. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ποταμοί, λίμνες, θάλασσες κ.λπ.. Προχωρήστε. Τί θὰ συναντήσετε; Θὰ φτάσουμε σὲ μιὰ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε ἥλιος. Κι αὐτὸ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο. Προχωροῦμε στὰ βάθη τῶν αἰώνων, μέσα στὸ χρόνο τοῦ παρελθόντος. Ὑπῆρξε ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχαν ἄστρα, τὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἄστρα. Προχωρήστε ἀκόμα περισσότερο μέσα στὸ ἄπειρο. Θὰ βρῆτε μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ὕλη. Ἡ ὕλη δὲν εἶνε αἰώνια. Εἶνε ψευδὲς τὸ δόγμα περὶ αἰωνιότητος τῆς ὕλης. **Δὲν ὑπῆρχε πάντοτε ὕλη.**

Τί ὑπῆρχε, λοιπόν, τότε; **Ὑπῆρχε ἡ ἁγία Τριάς!** Ὡ Θεέ μου, ὦ ἁγία Τριάς, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, σῶσον ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ φώτισον ἡμᾶς, νὰ ἐννοήσουμε τὰ μεγάλα αὐτὰ μυστήρια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, εἶνε ἐπέκεινα πάντων. Δὲν ὑπῆρξε, δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἐποχὴ, ποὺ δὲν ὑπῆρχε Χριστός! Ἴδου ἡ τεραστία διαφορά μας μὲ τοὺς αἰρετικούς. Γι' αὐτὸ ἀγωνίστηκε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καταπολεμώντας τὸν Ἄρειο. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά μας καὶ σήμερα μὲ τοὺς χιλιαστές. Οἱ χιλιασταὶ παραδέχονται τὸ Χριστό· ἀλλὰ δὲν τὸν παραδέχονται πρὸ πάσης κτίσεως, «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων» (Σύμβ. πίστ.), ἐπέκεινα πάντων. Αὐτὸ λοιπὸν λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «**Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν**» (ἰω. 1,1).

Τὸ δὲ σπουδαιότερο ποιὸ εἶνε; Ὅτι –προσέξτε– ὁ ἄχρονος **εἰσῆλθε στὸν χρόνο** καὶ ὁ ἐκτὸς χώρου **εἰσῆλθε στὸν χῶρο**. Πῶς καὶ πό-

τε ἔγινε αὐτό; Ὁ Θεός, ὁ Χριστός, φόρεσε σάρκα ἀνθρωπίνη καὶ περπάτησε πάνω στὴ Γῆ.

Νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα καὶ τελειώνω. Πρὸ ἐτῶν ὁ κόσμος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πάτησε στὸ φεγγάρι. Μεγάλο πρᾶγμα. Ἄλλ' ἐγὼ σᾶς λέω κάτι ἄλλο σπουδαιότερο· καὶ ἂν δὲν τὸ θαυμάσετε, δὲν εἴστε Χριστιανοί. Θαυμάζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάτησε στὸ φεγγάρι; Θαυμάστε λοιπὸν τώρα ἓνα ἄλλο γεγονός· ὅτι **ὁ Θεὸς ἐπάτησε πάνω στὴ Γῆ!** Τὰ πατήματά του εἶνε ἐδῶ, στὴ Γαλιλαία, στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ κ.λπ.. Φόρεσε ἀνθρώπινη σάρκα. Καὶ ὁ ἄχρονος Θεὸς ἔγινε ἐν χρόνῳ. Καὶ ὁ ἐκτὸς χώρου εὐρέθη σὲ ὠρισμένο τόπο. Ἐζησε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δίδαξε.

Καὶ **εἶνε Θεός, Θεὸς ἀληθινός!** Ἀποδείξεις; Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσης τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἄλλο τόσο μπορεῖς νὰ μετρήσης τὶς ἀποδείξεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Τὸ ἀποδεικνύει ἡ διδασκαλία του, τὰ θαύματά του, ὁ ἄσπιλος βίος του· τὸ ἀποδεικνύει ἡ σταύρωσις καὶ ἡ τριήμερος ταφὴ του.

Τὴν θεότητα ὅμως τοῦ Χριστοῦ βεβαιώνει προπαντὸς **ἡ ἀνάστασί του**, τὸ τρισμέγιστο τοῦτο γεγονός. Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἀλλὰ ἀνέστη αὐτεξουσίως καὶ «*ᾤφθη*» (=φανερώθηκε) στοὺς μαθητὰς (Πράξ. 13,31), καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε σήμερα τὸν Ἰωάννη νὰ λέη· «*Καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος*» (ἰω. 1,1).

Ἡ ἱστορία εἴκοσι αἰώνων μαρτυρεῖ, ὅτι εἶνε ὁ Θεός. Μέσα στὶς κατακόμβες ὑπάρχει γραμμένη μιὰ λέξις. Οἱ μάρτυρες θυσιαζόμενοι ἔγραφαν ἐπάνω στὶς πλάκες μὲ τὸ αἷμα τους στὰ λατινικά· «*BÍBIT*» (VIVIT). Τὸ δὲ «*BÍBIT*» στὴν ἑλληνικὴ θὰ πῆ «*ZH*». Ζῆ· δὲν εἶνε ὅπως οἱ ἄλλοι. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πέθανε, ὁ Καῖσαρ πέθανε, ὁ Λένιν πέθανε, ὁ Μάρξ πέθανε, οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι πέθαναν. Ἡ δική μας θρησκεία εἶνε ἡ μόνη ποὺ ἔχει ἀρχηγὸ μὴ θνητὸ ἀλλὰ ἀθάνατο. Ὁ Μωάμεθ ἦταν θνητός· τολμοῦν οἱ Τοῦρκοι νὰ ποῦν ὅτι ζῆ; Ὁ Ζωροάστρης θνητός, ὁ Βουδδὰς θνητός, **ὄλοι οἱ ἄλλοι θνητοί**. Ἐνῶ ἐμᾶς ὁ δικὸς μας Θεὸς ζῆ.

* * *

Ἔχουμε ζωντανὸ Θεό. Ζῆ. Ζῆ καὶ βασιλεύει, εἰς πεῖσμα τῶν ἀθέων, τῶν ὑλιστῶν καὶ τῶν δαιμόνων. **Ζῆ καὶ βασιλεύει**. Γι' αὐτὸ ἀπόψε λατρεύουμε καὶ δοξάζουμε τὸν «Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν»· «*ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**